

## РЕШЕНИЕ НА СЪДА

7 май 1987 година\*

По дело 193/85

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО от страна на Tribunale di Milano (Италия) в производството, висящо пред този съд между

**Cooperativa Co-Frutta SRL**

и

**Amministrazione delle finanze dello Stato,**

относно тълкуване на членове 9, 12 и 95 от Договора за ЕИО и член III от Общото споразумение за тарифите и търговията (ГАТТ),

СЪДЪТ,

в състав: г-н Y. Galmot, председател на състав, в качеството на председател г-н С. Kakouris, г-н Т. F. O' Higgins и г-н F. Schockweiler (председатели на състав), г-н G. Bosco, г-н Т. Koopmans, г-н O. Due, г-н U. Everling, г-н K. Bahlmann, г-н R. Joliet и г-н G. C. Rodriguez Iglesias, съдии,

генерален адвокат: г-н С. O. Lenz,

секретар: г-н Н. A. Ruehl, главен администратор,

като взе в предвид становищата, представени от името на:

- за Cooperativa Co-Frutta SRL, ищец по главното дело, от адв. Wilma Viscardini Donà, адвокатска колегия Padoue,

- за италианското правителство, от г-н Luigi Ferrari Bravo, началник на отдела по спорни дипломатически въпроси, подпомаган от г-н Sergio Laporta, Avvocato dello Stato,

- за Комисията на Европейските общности, от г-н Johannes Foens Buhl, правен съветник на Комисията, и г-н Enrico Traversa, член на нейния правен отдел,

като взе предвид доклада от съдебното заседание и след устната фаза на 17 юни 1986 г.,

след като изслуша становището на генералния адвокат, представено на съдебното заседание на 16 октомври 1986 г.

---

\* Език на производството: френски.

постанови настоящото

## Решение

1. С Определение от 17 януари 1985 г., получено в Съда на 21 юни 1985 г., Tribunale di Milano (Окръжният съд, Милано), е отнесъл до Съда пет преюдициални въпроса по член 177 от Договора за ЕИО относно тълкуването на членове 9, 12 и 95 от Договора за ЕИО и член III от ГАТТ (Общото споразумение за тарифите и търговията).

. Въпросите са били поставени в хода на делото пред този съд между Cooperativa Co-Frutta SRL, (наричано по-нататък „Co-Frutta”), кооперативно сдружение, относно процеса на зреене на банани, и Amministrazione delle finanze dello Stato (Държавната финансова администрация) относно възстановяване на суми, събрани като данък върху употребата на пресни банани, и по-специално, на банани, които произлизат от Колумбия, които са били внесени от Co-Frutta от Бенелюкс в Италия.

3. Тъй като Tribunale di Milano е преценил, че в хода на делото са повдигнати въпроси относно тълкуването на правото на Общността, той е спрял производството до постановяване на преюдициално решение от Съда по следните въпроси:

„1. Дали такса, характеризирана като потребителски данък („imposta erariale di consumo”), за който се твърди, че с него се облагат и вносни, и местни стоки, но на практика той се прилага само към вносни стоки, тъй като в резултат на природните условия не съществува местно производство на въпросната стока (в случая - банани), представлява такса с равностоен на мито ефект, забранена по силата на членове 9 и 12 от Договора за ЕИО?

2. Следва ли данък от този вид наместо това да бъде разглеждан като вътрешно облагане по смисъла на член 95 от Договора за ЕИО с оглед на факта, че както неговото име показва, с него се облага употребата на въпросните стоки, а не техният внос дори ако на практика той се събира, когато стоките се освобождават от митницата, и с него се облагат единствено банани и никакви други плодове?

3. Ако той следва да бъде разглеждан като вътрешно облагане, противоречи ли въпросният данък на член 95, параграф 2 и поради това да е забранен, доколкото неговата цел е да се защитят другите плодове, по-специално всички плодове, отглеждани в Италия?

4. В краен случай, следва ли член 95 да се прилага само към стоки, които произлизат от държавите-членки на Общността или също така към стоки, които са в свободно обръщение?

5. Ако се установи, че член 95 е неприложим към стоки, които произлизат от трети страни, дали данък, който противоречи на член 95 по отношение на стоки от държавите-членки, също така противоречи на член III от ГАТТ по отношение на стоки, които произлизат от територията договарящите се страни по споразумението?”

4. От преписката по делото е видно, че италианското производство на банани, което се извършва единствено в Сицилия, през 1985 г. е било в размер на 120 тона, докато през същата година вносът на банани на Италия е достигнал 357 500 тона.

5. От преписката по делото следва, че италианското данъчно законодателство предвижда общо 19 потребителски данъка, от които с три се облагат тропически стоки, а именно - кафе, какао и банани. Другите потребителски такси върху храни включват такси върху концентрираните алкохолни напитки, бирата, захарта, подсладителите, растителните масла и маргарина. Също така има 10 други потребителски данъка върху стоки, които не са хранителни, между които тези върху обработения тютюн, кибритите, метана, както и върху минерални масла и други масла.

6. Направено е позоваване към доклада от изслушването по отношение на фактите, хода на процедурата и становищата, подадени в изпълнение на член 20 от Протокола към Статута на Съда на ЕО, които по-нататък ще бъдат споменавани или коментирани само доколкото това е необходимо за аргументиране от страна на Съда.

### **По първия и втория въпрос**

7. Първият и вторият въпрос са свързани с разграничението между такса с равностоеен на мито ефект по смисъла на членове 9 и 12 от Договора и вътрешно данъчно облагане по смисъла на член 95, и имат за цел да позволят на националния съд да определи, към коя категория попада таксата върху употребата на банани. Поради това е уместно тези два въпроса да бъдат разгледани заедно.

8. Съгласно установената практика на Съда, забраната, предвидена с членове 9 и 12 от Договора по отношение на такси с равностоеен на мито ефект, обхваща всяка такса, налагана по време на или във връзка с внос, която чрез прилагането си конкретно към вносна стока, но не и към местна стока, води до промяна на продажната цена на вноската стока, като по такъв начин произвежда същия ограничителен ефект върху свободното движение на стоки, както и митото.

9. Основната характеристика на такса с равностоеен на мито ефект, която я разграничава от вътрешен данък следователно се състои във факта, че с първата се облага само вносна стока, докато с втория се облагат, както вносни, така и местни стоки.

10. Независимо от това Съдът е признал, че дори такса, с която се облага стока, внесена от друга държава-членка, когато не съществува същата или подобна стока, не представлява такса с равностоеен на мито ефект, а вътрешно данъчно облагане по смисъла на член 95 от Договора, когато тя е свързана с обща система на вътрешни данъци, прилагана систематично към категории стоки в съответствие с обективни критерии, независимо от произхода на стоките.

11. Тези съображения показват, че дори ако в някои случаи за целите на класифицирането на такса, налагана на вносни стоки, би било необходимо да се приравни изключително ниското местно производство на неговото отсъствие, това не би означавало, че въпросната такса задължително следва да се разглежда като такса с равностоеен на мито ефект. По-специално, това не би било така, ако таксата представлява част от обща система на вътрешни данъци, прилагана систематично към категории стоки в съответствие с упоменатите по-горе критерии.

12. Данък върху потреблението от тип като този, който се разглежда в главното дело съставлява част от обща система на вътрешни данъци. Деветнайсетте данъка върху потреблението се регулират от общи данъчни правила и с тях се облагат категории стоки, независимо от техния произход в съответствие с обективен критерий, а именно - факта, че продуктът попада в специфична категория стоки. С някои от тези данъци се облагат стоки, предназначени за консумация от човека, включително данъка върху употребата на банани. Видно е, че това, дали тези стоки са произведени у дома или в чужбина, няма отношение към ставката, към базата за оценка или към начина, по който данъкът се налага. Постъпленията от тези данъци не са предназначени за специфична цел; те представляват данъчни постъпления, идентични на другите данъчни постъпления, и подобно на тях помагат за финансиране на разходите на държавата общо във всички сектори.

13. Следователно въпросният данък следва да бъде разглеждан като представляващ неразделна част от общата система на вътрешни данъци по смисъла на член 95 от Договора и неговата съвместимост с правото на Общността следва да бъде преценявана на основата на този член, а не на основата на членове 9 и 12 от Договора.

14. Следователно на първия и втория въпрос следва да бъде отговорено по следния начин: такса, характеризирана като потребителски данък, с който се облагат, както вносни, така и местни стоки, но на практика се прилага почти изключително към вносни стоки, понеже местното производство е изключително малко, не представлява такса върху вноса с равностоен на мито ефект по смисъла на членове 9 и 12 от Договора за ЕИО, ако тя съставлява част от обща система на вътрешни данъци, прилагани систематично към категории стоки в съответствие с обективни критерии независимо от произхода на стоките. Такава такса следователно представлява вътрешно данъчно облагане по смисъла на член 95.

### **По третия въпрос**

15. Третият въпрос, поставен от националния съд, цели да установи дали в случай че въпросната такса следва да бъде разглеждана като вътрешно данъчно облагане, тя е забранена по силата на член 95, алинея 2 доколкото тя може да служи за защита на други плодове, по-специално на плодове типично отглеждани в Италия.

16. Първо, следва да бъде отбелязано в решението, постановено днес (по дело 184/85 г., Комисията/République italienne, Recueil, стр. 2013) Съдът е установил, че „като е въвела и е поддържала в сила данък върху употребата на пресни банани, който се прилага към бананите от други държави-членки, по-специално към бананите от Френските отвъдморски територии, Италианската република не е изпълнила задълженията си по член 95, параграф 2 от Договора за ЕИО”.

17. Съдът е оценил критерия за подобен, въз основа на който забраната, предвидена в член 95, алинея 1 като е взел в предвид, от една страна, редица обективни характеристики на двете категории стоки, а именно - бананите и десертните плодове, типично отглеждани в Италия, като техните органолептични качества и тяхното водно съдържание, и, от друга страна, дали двете категории плодове могат да задоволят еднакви потребителски нужди.

18. Съдът е установил, че характеристиките на двете категории стоки се различават, както по органолептични качества на стоките, така и по тяхната способност да задоволяват еднакви потребителски нужди. Поради това Съдът е преценил, че тези категории не са подобни за целите на член 95.

19. Както Съдът е посочил в упоменатото по-горе решение от днес, когато не е изпълнено изискването за подобие по първия параграф на член 95, алинея 1, алинея 2 от този член има за цел да обхване всички форми на косвена данъчна защита по отношение на стоки, които без да бъдат подобни по смисъла на алинея 1 независимо от това са конкурентни помежду си, било то частично, косвено или потенциално.

20. Следователно, тази разпоредба следва общата цел за гарантиране на финансов неутралитет и има за цел да не допусне държава-членка да дискриминира стока, внесена от друга държава-членка, като облагодетелства националните стоки чрез националното си данъчно законодателство и по такъв начин създава бариери пред свободното движение на стоки между държавите-членки.

21. Съдът е посочил в упоменатото по-горе решение, че бананите позволяват алтернативен избор на потребителите на плодове, в резултат на което бананите следва да бъдат разглеждани като частично конкурентни с такива плодове. Следователно данъчното облагане на бананите не трябва да води до въвеждане на косвена защита на десертните плодове, типични за отглеждане в Италия.

22. По отношение на защитния характер на данъците, въведени със закон № 986, това решение също така установява, че тези правила се характеризират с факта, че съответния потребителски данък не се прилага към най-типичните плодове, произвеждани в Италия. Това, че данъкът е със защитен характер се подчертава от неговата ставка от 525 LIT на килограм, което е почти половината от вносната му цена. Тази разлика в данъчното облагане се отразява на пазара на въпросните стоки като намалява потенциалното потребление на вносните стоки.

23. Следователно на третия въпрос се отговаря по следния начин: член 95, алинея 2 от Договора за ЕИО забранява облагане с потребителски данък върху някои вносни плодове, когато той може да защитава местното производство на плодове.

#### **По четвъртия въпрос**

24. Целта на четвъртия въпрос е да се установи, дали член 95 се прилага към всички стоки, които идват от държави-членки на Общността, включително стоките, които произлизат от трети страни, които са в свободно обръщение в държавите-членки.

25. Вярно е, че за разлика от формулировката на член 9 от Договора, която изрично се позовава на стоки, които идват от трети страни, които са в свободно обръщение в държавите-членки, член 95 се позовава само на стоки „от държавите-членки”. Независимо от това, както Съдът трайно е заявявал, член 95, алинеи 1 и 2 допълват, в рамките на системата, установена с Договора, разпоредбите относно забраната на мита и такси с равностоен ефект. Тяхната цел е да се осигури свободното движение на стоки между държавите-членки при нормални условия на конкуренция чрез забрана на всички форми на защита, които произтичат от прилагането на вътрешното данъчно облагане, което дискриминира стоките от другите държави-членки. Следователно,

член 95 трябва да гарантира пълния неутралитет на вътрешното данъчно облагане по отношение на конкуренцията между местните стоки и стоките, внесени от други държави-членки.

26. Член 95 не може да бъде тълкуван по начин, който да противоречи на упоменатата по-горе цел. Съгласно член 9, алинея 1 от Договора за ЕИО, Общността се основава на митнически съюз, който обхваща цялата търговия със стоки, и на приемането на обща митническа тарифа. Както Съдът е посочил в Решението си от 15 декември 1976 г. (по дело 41/76, *Donckerwolck, Recueil*, стр. 1921), съгласно член 9, параграф 2, разпоредбите, приети за освобождаване на вътрешната търговия в Общността, се прилагат по еднакъв начин към стоки, които произлизат от държави-членки, и към стоки, които идват от трети страни, които са в свободно обръщение в Общността в съответствие с изискванията, предвидени в член 10. В тази връзка Съдът е заявил категорично, че по отношение на свободното движение на стоките в Общността стоките, които са в свободно обръщение, категорично и изцяло са приравнени на стоките, които произлизат от държавите-членки.

27. В Решението си от 1 юли 1969 г. (по съединени дела 2 и 3/69 г., *Sociaal Fonds Voor De Diamantarbeiders, Recueil*, стр. 211), Съдът е посочил, че важността на забраните, предвидени в членове 9 и 12 от Договора за ЕИО е такава, че за да се предотврати тяхното заобикаляне чрез различни митнически и фискални мерки, Договорът е създаден с цел да предотврати всяко евентуално неспазване на тяхното прилагане. Той е заявил, че член 95 е създаден с цел да запълни всички пропуски, които дадена фискална мярка би могла да предизвика в предвидените забрани.

28. Следователно всяко тълкуване на член 95, което изключва неговото прилагане към стоки в свободно обръщение, би довело до резултат, който противоречи както на духа на Договора, изразен в членове 9 и 10, така и на системата, установена с Договора. Търговската политика по отношение на третите страни попада в изключителните правомощия на Общността при спазване на необходимите защитни мерки, които могат да бъдат предприети при условията, предвидени в член 115 от Договора. Следователно държавите-членки не разполагат със свободата да налагат дискриминационно данъчно облагане на стоки, които произлизат от трети страни, но се намират в свободно обръщение в Общността.

29. Следователно на четвъртия въпрос следва да бъде отговорено по следния начин: член 95 от Договора за ЕИО обхваща всички стоки, които идват от държави-членки, включително стоките, които произлизат от трети страни, които се намират в свободно обръщение в държавите-членки.

30. С оглед на отговора, даден на четвъртия въпрос, не е необходимо да се отговаря на петия въпрос.

### **По съдебните разноски**

31. Разноските, направени от италианското правителство и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, повдигнати пред него от страна на Tribunale di Milano с Определение от 17 януари 1985 г. реши:

**1) Такса, характеризирана като потребителски данък, с който се облагат, както вносни, така и местни стоки, но на практика се прилага почти изключително към вносни стоки, тъй като местното производство е изключително малко, не представлява такса върху вноса с равностоеен на мито ефект по смисъла на членове 9 и 12 от Договора за ЕИО, ако тя съставлява част от обща система на вътрешни данъци, прилагани систематично към категории стоки в съответствие с обективни критерии независимо от произхода на стоките. Такава такса следователно представлява вътрешно данъчно облагане по смисъла на член 95.**

**2) Член 95, параграф 2 от Договора за ЕИО забранява облагане с потребителски данък върху някои вносни плодове, когато той може да защитава местното производство на плодове.**

**3) Член 95 от Договора за ЕИО обхваща всички стоки, които идват от държави-членки, включително стоките, които произлизат от трети страни, които се намират в свободно обръщение в държавите-членки.**

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 7 май 1987 година.

Подписи